

Ken je ze nog? Joris en Dominique.

Ze schreven ook het voorwoord van ons boek De StressWeg. Je kan het hieronder nog eens lezen.

Vorige week maakten ze radio op Facebook. Over hoe jong en oud de lockdown ervaren. Je kan het hier herbeluisteren:

Nu ons gammele vaalgele busje, de opplooibare caravan en de bijhorende liedjes na drie televisieseizoenen Radio Gaga stilgevallen zijn, nemen we het (voor)woord van dit boek om een ode te brengen aan de zorgende en zoekende mens.

Wilt u een plaatje aanvragen?

‘Hallo, hoe is het?’ Dat was drie seizoenen lang de eerste vraag die we stelden aan mensen die onze Radio Gagacaravan binnenkwamen. Mensen die vaak al hun moed bijeen hadden geschraapt om op een te krappe plaats naast ‘Dompi’ plaats te nemen. Mensen van verschillende leeftijd, met diverse ‘rug- zakken’, allen op een specifiek moment in hun leven. Soms waren die momenten hard, soms schoon, maar altijd vol leven. Eén ding hadden al onze ‘gasten’ gemeen. Ze waren verdomd moedig. Moedig om hun verhaal, hun moment te delen, zeker, maar vooral moedig om hun hoofd niet te laten hangen en ons vol in de ogen aan te kijken. Van de bejaarde man die zijn benen net waren ge- amputeerd, het meisje dat sinds haar zesde stem- men hoort en de psychose als een deel van haar leven beschouwt, de blinde man op zoek naar teder- heid en liefde, het jonge meisje dat haar overleden papa mist tot de man die zijn laatste dagen telt. Allemaal kwamen ze met een zwaar hart binnen en gingen kilo’s lichter terug naar buiten. Ze waren blij en opgelucht dat ze gedeeld hadden en wij op onze beurt waren dankbaar voor tonnen levenslessen. Waarheden waar we nog jaren op kunnen teren. Mensen zeggen soms: ‘Straf wat mensen bij jullie allemaal zeggen, hoe doen jullie dat?’ Terwijl wij

net vinden dat we niks bijzonders doen, enkel een caravan neerpoten en een ruimte creëren om te delen. Mensen delen graag, iedereen wil gehoord en gezien worden. En dat bedoelen

we zeker niet alleen op televisie. Integendeel.

Een buurtwerkster van Meulenberg omschreef het als volgt: Wat aandacht krijgt, groeit. Het klinkt als een karamellenvers, maar dat cynisme verdwijnt als je met eigen ogen ziet wat diezelfde tijd en aandacht doen kan. Tijd die duur is in deze 'efficiënte' tijden. Kostbare tijd in een wereld die gerund wordt door managers. Nochtans gebeurt het op al die wonderlijke broodnodige plekken waar we welkom waren.

Van een woonzorgcentrum voor vissers tot het zeepreventorium, overal werken er mensen die zich dubbel plooiën om tijd en aandacht te hebben voor anderen. Om mini-caravans te bouwen. Zij hebben geen televisieprogramma, maar doen naarstig verder. Ook al is de tijd beperkt en het budget krap.

Zo ook in de Zuidpoort, de initiatiefnemers van dit boek. Een plek waar armen het woord nemen en vooral krijgen. Ze geven en nemen tijd. En terecht!

Een rijkdom aan verhalen die gedeeld worden met elkaar.

Want één ding hebben we wel geleerd van die talloze uren babbelen met bijzondere mensen. Het is zoveel makkelijker dragen met meer dan alleen. We hebben aan onze zonen geleerd dat ze voor het oversteken eerst naar links kijken en dan naar rechts alvorens de straat te trotseren. Misschien moeten we af en toe ook eens links en rechts kijken of iedereen mee is, of we niemand vergeten. Niemand hoeft er alleen voor te staan. Ook u niet. Hebben we al gevraagd hoe het met u gaat?

Joris Hessels en Dominique Van Malder, december 2017

*** *Met dit bericht willen we jou proberen bijstaan in deze moeilijke tijd.*

*We verzamelen alle berichtjes daarover op <https://dezuidpoortgent.be/corona-thuis/> (klik hier) ****

#corona-te-bekijken

#corona-te-beluisteren